

Duvarları Yumrukladığın Zaman Ellerin Acımıyorsa

– AhmetZeytinci · 04 Ekim 2016

En hafıfımız bir gram belki,
Boyuy; sıfır nokta bilmem kaç milim...

Daha onun gibi binlercesi,
Buhar olup uçtu,
Kitle Silahlarının bağirtısında, bir milim bile olmadan.

Hey benim ağzım dilim,
Bazen gökyüzüne çıkartır beni,
Bazen yerin dibindeyim gülüm...

Var olmak;
Ayağının tırnağından, saçının teline kadar,
Ağlayanla ağlamak, gülenle gülebilmek...
Çocukla çocuk olmak,
Yerlerde yuvarlanıp, çamurlara dalmak...

Ne mümkün geçmişi bir anda silebilmek.
Zamanında yaşandı, binlerce acı...
Hepsinin ilacı, sabır ve sevgidir yine de;
Daha önceki gibi, çabucak tüketmeyelim...

Duvarları yumrukladığın zaman,
Ellerin acımıyorsa eskisi gibi,
Sen hissiz değil,
Bilakis; çok duygulu adamların,
Saflarına katıldın demektir...

Dünya; sen mi bize dar geldin,
Yoksa; biz mi sana bol geldik...
İnsanlığımızı ölçtük tarttık,
"Var olmanın dayanılmaz hafifliği" kadardı belki ağırlığımız...
Ya da, var olmanın müthiş ağırlığı altında, dik durmasını bilmeliydik...